

Rapport

Datum: 2 december 2010
Rapportnummer: 2010/341

Klacht

Verzoekers klagen er in de eerste plaats over dat de officier van justitie te Rotterdam toestemming heeft gegeven voor het inzetten van een arrestatieteam (AT) voor het aanhouden van hun zoon.

Daarnaast klagen zij erover dat het College van procureurs-generaal heeft geweigerd de schade te vergoeden die aan hun woning was ontstaan door het optreden van het AT.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 1 mei 2008 omstreeks 00.02 uur betraden ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond de woning van verzoekers op grond van de Wet wapens en munitie (WWM). De politie was op zoek naar de zoon van verzoekers (verder te noemen X junior) om hem aan te houden. Aanleiding hiervoor was een kort daarvoor tegen hem gedane aangifte van mishandeling en bedreiging waarbij het slachtoffer zou hebben gezien dat X junior een vuurwapen bij zich had. De hulpofficier van justitie heeft een schriftelijke machtiging tot binnentreden afgegeven. Daarna is een arrestatieteam (AT) van de politie de woning van verzoekers binnengegaan. Verzoekers zoon was in de woning aanwezig en is door de politie aangehouden, een vuurwapen werd niet aangetroffen. Bij het betreden van de woning door het AT is schade ontstaan aan de voordeur en aan de deurpost.

2. Bij brief van 12 augustus 2008 dienden verzoekers een schadeclaim in bij het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond in verband met de door het AT van dit korps aan hun woning veroorzaakte schade. De schadeverzekeraar van het korps heeft in overleg met het Openbaar Ministerie (OM) de claim ter behandeling overgedragen aan het College van procureurs-generaal. Het College van procureurs-generaal heeft de schadeclaim op 3 april 2009 afgewezen.

3. Op 7 september 2009 wendden verzoekers zich tot de Nationale ombudsman.

4. Een AT of AOE (Aanhoudings- en Ondersteuningseenheid) heeft uitsluitend tot taak op te treden indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat levensbedreigende omstandigheden tegen de politie of anderen dreigen. Dit optreden omvat het verrichten van planmatige aanhoudingen. Voor de uitoefening van zijn werkzaamheden is een AT geoefend in het gebruik van bijzondere technieken en tactieken en in bijzondere gevallen ook uitgerust met bijzondere bewapening. Gelet op de situaties waarin wordt opgetreden en de wijze waarop een AT opereert, zal veelal sprake zijn van een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer. De inzet kan dan ook worden beschouwd als het toepassen van een zwaar geweldsmiddel, waarvoor toestemming van het bevoegd gezag nodig is conform artikel 6, eerste lid, van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke

Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar. (zie Achtergrond, onder 1.).

I. Ten aanzien van de beslissing tot aanhouding door een AT

Bevindingen

1. Verzoekers klagen er in de eerste plaats over dat de officier van justitie te Rotterdam toestemming heeft gegeven voor het inzetten van een AT om hun zoon aan te houden. Volgens verzoekers bestond geen reden om hun zoon door inzet van een AT aan te houden omdat niet was voldaan aan de criteria die gelden voor aanhouding van een verdachte door een AT.

Verzoekers lieten weten dat op 30 april 2008 een zekere M. aangifte had gedaan tegen hun zoon omdat hij deze M. zou hebben mishandeld en zou hebben bedreigd met een vuurwapen. Deze bedreiging zou een wraakactie zijn geweest van hun zoon in verband met een eerdere aangifte van M. tegen hem. Verzoekers stellen zich op het standpunt dat enkel en alleen deze nieuwe aangifte onvoldoende aanleiding gaf voor de verdenking dat hun zoon in het bezit zou zijn van een vuurwapen. In dat verband stellen verzoekers ook dat een getuige die aanwezig was bij de confrontatie tussen M. en hun zoon op 30 april 2008, had laten weten niets te hebben gemerkt van de aanwezigheid van een vuurwapen terwijl verder ook niemand daarover had gerept. Verzoekers achten het in dit verband denkbaar dat M. uit wraakgevoelens de beschuldiging tegen hun zoon flink heeft aangedikt. Verzoekers meenden dat de politie na de melding van M. op 30 april 2008 en voorafgaand aan de aanhouding van hun zoon enkele uren later meer vooronderzoek had moeten en kunnen verrichten.

2.1. In reactie op dit klachtonderdeel en op enkele concrete vragen van de Nationale ombudsman deelde de minister van Justitie op 10 februari 2010 onder meer mee dat op 30 april 2008 M. bij de politie had gemeld dat hij zojuist door X junior was mishandeld en was bedreigd met een vuurwapen. M. had zich rond 17.00 uur met een vriend op straat bevonden toen hij plotseling werd beetgepakt door X junior. Deze had M. toen vanwege een eerdere aangifte tegen hem laten weten dat hij iets bij zich had waar hij M. mee zou gaan afmaken. M. had toen gezien dat X junior een vuurwapen in de hand had, aldus de minister. Binnen het kader van het na de melding begonnen opsporingsonderzoek had de politie geconstateerd dat M. zeer geëmotioneerd was en ook sporen van mishandeling vertoonde, dat sprake was van een langlopend conflict tussen M. en X junior, dat X junior bij de politie bekend stond als gewelddadig en onberekenbaar en dat hij meerdere malen in contact was geweest met politie en justitie ter zake van gewelddelicten en overtreding van de Opiumwet. In verband met deze bevindingen had de chef van dienst besloten contact op te nemen met de districtschef en met de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Rotterdam. Deze had op basis van de op dat moment voorhanden informatie toestemming gegeven voor de inzet van een AT ter aanhouding van X junior, aldus de minister van Justitie.

2.2. Bij de reactie van de minister van Justitie was onder meer gevoegd een procesverbaal van bevindingen waarin was vastgelegd welke handelingen de politie had verricht tussen het moment van de melding door M. en het moment dat een AT naar de woning van verzoekers ging om X junior aan te houden. Hierin was onder meer vastgelegd dat gezien de ernst van het door M. gemelde feit de verdachte zo snel mogelijk moest worden aangehouden en het vuurwapen zo snel mogelijk in beslag moest worden genomen. Ook was vastgelegd dat de ontvangen informatie was geanalyseerd om de opsporing te vergemakkelijken. Bij deze analyse was geconstateerd dat X junior bekend stond als gewelddadig en onberekenbaar en dat hij sinds 1999 twaalf keer met de politie en justitie in aanraking was geweest in verband met gewelddelicten en overtreding van de Opiumwet. Nadat de chef van dienst van een observatie-eenheid had vernomen dat X junior op dat moment vrijwel zeker in de woning van verzoekers aanwezig was, was overleg gevoerd met de districtschef Waterweg-Noord en de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie. Deze had daarop toestemming gegeven voor het inzetten van een AT voor de aanhouding van X junior.

2.3. Ook was als bijlage bij de reactie van de minister van Justitie gevoegd justitiële documentatie over twaalf afgedane rechtbankzaken met betrekking tot X junior in de periode begin 1993 tot juni 2009. Het ging hierbij onder meer om handel in verdovende middelen, mishandeling en diefstal met bedreiging met geweld.

3. In reactie op het standpunt van de minister van Justitie liet de gemachtigde van verzoekers onder meer weten dat het opsporingsonderzoek van de politie de toets der kritiek niet kan doorstaan. In dat verband achtte de gemachtigde het opmerkelijk dat de politie een bij de confrontatie tussen M. en X junior aanwezige getuige niet al voor de aanhouding had gehoord, hoewel deze getuige aanwezig was bij de aangifte door M. op het politiebureau. Ook achtte de gemachtigde het niet logisch dat M. direct na de confrontatie met X junior en diens beweerde vuurwapen de achtervolging had ingezet en hem vervolgens ook nog had aangesproken. De politie was hier ten onrechte geheel aan voorbijgegaan. Verder merkte de gemachtigde op dat de overgelegde justitiële documentatie geen basis biedt voor de veronderstelling dat X junior, hoewel zeker geen lieverdje, inmiddels als vuurwapengevaarlijk kon worden aangemerkt.

4. Bij brief van 15 juni 2010 verzocht de Nationale ombudsman de minister van Justitie specifiek nader in te gaan op de stelling van verzoekers dat de politie op 30 april 2008 had nagelaten aandacht te besteden aan een met de aangever meegekomen ooggetuige.

De minister van Justitie liet hierover onder meer weten dat toen aangever M. op 30 april 2008 omstreeks 20.22 uur aangifte kwam doen van mishandeling en bedreiging met een vuurwapen door X junior, deze M. niet werd vergezeld door de getuige op wie verzoekers kennelijk doelen. Uit de verklaring van deze getuige blijkt dat hij omstreeks 21.07 uur was gebeld door M. met het verzoek om een verklaring af te gaan leggen. Pas daarna was deze getuige naar het politiebureau gegaan. Overigens was deze getuige die avond niet

meer gehoord, aldus de minister van Justitie. Niet was komen vast te staan hoe laat de getuige was gearriveerd op het politiebureau, maar gelet op het tijdstip waarop hij was gebeld door M. achtte de minister van Justitie het niet uitgesloten dat dit pas was op een moment dat reeds toestemming was gegeven voor inzet van het AT (21.40 uur). Verder liet de minister van Justitie weten dat na de aangifte diezelfde avond na intern overleg

X junior was nageetrokken in het Herkenningsdienstsysteem (HKS) van de politie. De daarbij aangetroffen informatie had omstreeks 20.30 uur geleid tot overleg met de Regionale Ondersteuningsgroep (ROG). Besloten was toen om de verblijfplaats van X junior te achterhalen. Omstreeks 21.00 uur werd bekend waar X junior op dat moment vermoedelijk verbleef. Vanwege het feit dat X junior mogelijk in het bezit was van een vuurwapen en vanwege de ernst van het gepleegde delict, was vervolgens overleg gepleegd met de chef van het district Waterweg-Noord en via de piketofficier van justitie met de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Rotterdam. Deze had daarop omstreeks 21.40 uur besloten tot inzet van een arrestatieteam (AT).

Over het feit dat M. na door X junior te zijn mishandeld en bedreigd toch achter X junior zou zijn aangegaan, merkte de minister op dat dit inderdaad was gebeurd. Anders dan verzoekers stellen, was dit echter niet eigener beweging gebeurd. M. zou zich hebben laten overreden door zijn broer om verhaal te gaan halen bij X junior.

Verder liet de minister weten dat de politie X junior wel degelijk in verband kon brengen met vuurwapenbezit. Naast het feit dat X junior in juli 2007 een portier van een coffeeshop ernstig had mishandeld, waarbij reeds toen in het opsporingsonderzoek de mogelijkheid van vuurwapenbezit door X junior aan de orde was gekomen, was hij ook in het kader van een melding van handel in verdovende middelen door de politie gezien in gezelschap van personen die met de politie in aanraking waren geweest in verband met overtreding van de Wet wapens en munitie, aldus de minister. Deze informatie overziend, achtte de minister van Justitie het juist dat de politie snel tot actie had willen overgaan.

5. Verzoekers lieten vervolgens bij brief van 31 augustus 2010 via hun gemachtigde onder meer weten dat de door de minister besproken antecedenten van hun zoon op geen enkele wijze het vermoeden van de politie kunnen onderbouwen dat hij zou beschikken over een vuurwapen. Dit wordt ondersteund door het geheel ontbreken van vuurwapen-gerelateerde antecedenten in de door de minister van Justitie overgelegde uittreksels Justitiële Documentatie.

Ook het door de minister genoemde geweldsvoorval van 5 juli 2007 en de beweerde omgang met personen die bij de politie bekend waren in verband met overtreding van de Wet wapens en munitie, zijn volgens verzoekers niet vastgelegd in de door de minister overgelegde uittreksels Justitiële Documentatie en kunnen dan ook geen rol hebben gespeeld bij de beslissing om een AT in te schakelen. Wat volgens verzoekers wel een rol speelde, was de kennelijke behoefte van de politie om hun zoon nu eens stevig aan te

pakken.

Ook lieten verzoekers weten dat op geen enkele wijze was gebleken dat M. na te zijn mishandeld door hun zoon niet uit eigen vrije wil achter hem aan was gegaan. Hetgeen hij niet zou hebben gedaan als hij wist of vermoedde dat X junior een vuurwapen bij zich had.

Tenslotte merken verzoekers op dat de beslissing om de aanhouding te laten verrichten door een AT zowel in strijd is met vaste jurisprudentie van de Hoge Raad als met jurisprudentie van de Nationale ombudsman.

Beoordeling

6. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel.

7. Centraal staat in deze zaak de vraag of de melding van aangever M. dat X junior tijdens hun confrontatie enkele uren eerder in het bezit zou zijn geweest van een vuurwapen door de politie zodanig serieus kon worden genomen dat deze melding tot inzet van een AT heeft kunnen leiden, of dat toch had moeten worden gekozen voor een minder vergaand optreden.

Verzoekers hebben meerdere argumenten aangevoerd voor de stelling dat de politie te lichtvaardig de melding van M. serieus heeft genomen. De minister van Justitie heeft daartegenover gesteld dat het na de aangifte van M. gestarte opsporingsonderzoek voldoende aanknopingspunten had gegeven voor de beslissing om een AT in te schakelen voor de aanhouding van X junior.

8. Over de beslissing om de aanhouding van X junior te laten uitvoeren door een AT merkt de Nationale ombudsman op dat, gelet op artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) (zie Achtergrond, onder 3.), zodra iemand bij de politie melding doet over verboden wapenbezit, er al vrij snel sprake is van een naar objectieve maatstaven te meten verdenking van overtreding van de artikelen 2 en 26 van de WWM strafbaar gestelde feiten (zie Achtergrond, onder 2.). Dat is alleen anders als er aanwijzingen zijn dat sprake moet zijn van een niet serieus te nemen melding. De melding van M. gaf de politie geen aanleiding voor de conclusie dat sprake was van een niet serieus te nemen melding en de politie heeft dan ook direct de melding in onderzoek genomen. Tijdens dit onderzoek kwam onder meer naar voren dat X junior vanaf 1993 met regelmaat ernstige strafbare feiten had gepleegd, waaronder mishandeling, diefstal met geweld, woningoverval en handel in verdovende middelen.

Op basis van deze over X junior bekende strafrechtelijke informatie, gekoppeld aan de verklaring van aangever M. over zijn confrontatie met X junior eerder die dag, kon de

politie in redelijkheid het vermoeden hebben dat mogelijk sprake was van vuurwapenbezit bij X junior. Hoewel aannemelijk is dat, zoals verzoekers stellen, X junior niet eerder direct in verband was gebracht met het bezit van een vuurwapen, in combinatie met de verklaring van M. waren er voldoende aanwijzingen voor een redelijke verdenking van vuurwapenbezit.

De plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Rotterdam kon dan ook op basis van de door de politie verstrekte informatie in redelijkheid beslissen dat de hem voorgelegde zaak voldeed aan één van de criteria voor de inzet van een AT, te weten het bestaan van levensbedreigende omstandigheden voor de politie (zie Achtergrond, onder 1.) en dat X junior dan ook door een AT diende te worden aangehouden.

Niet is komen vast te staan hoe laat de door M. genoemde getuige die avond op het politiebureau is verschenen. Wel staat vast dat de politie deze getuige niet reeds die avond heeft gehoord. Ook staat vast dat de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie om 21.40 uur toestemming had verleend voor de inzet van het AT.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat er, gelet op de overige aanwijzingen, geen reden was om te wachten met de beslissing tot het inzetten van een AT totdat deze getuige was gehoord.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de afwijzing van de schadeclaim

Bevindingen

1. Bij brief van 12 augustus 2008 stelde de gemachtigde van verzoekers de regiopolitie Rotterdam-Rijnmond aansprakelijk voor de bij het binnentreden door het AT aan de entree van de woning ontstane schade.

2. Nadat de behandeling van de claim door de politie was overgedragen aan het College van procureurs-generaal liet dit College bij brief van 3 april 2009 (de gemachtigde van) verzoekers weten dat hun zoon dan wel niet was vervolgd voor het plegen van bedreiging en/of overtreding van de Wet wapens en munitie, maar dat dit er niet aan afdoet dat uit het strafdossier niet was gebleken dat de verdenking ten onrechte had bestaan. Het optreden van de politie tegen hun zoon was dan ook gerechtvaardigd en er was dus geen sprake van onrechtmatig overheidsoptreden, aldus het College van procureurs-generaal.

Beoordeling

3. Onomstreden is dat de schade aan de voordeur van de woning van verzoekers aan de politieactie moet worden toegeschreven.

4. De Nationale ombudsman toetst de beslissing van het College van procureurs-generaal aan het motiveringsvereiste. Dit vereiste van behoorlijkheid houdt in dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering.

Aan dit vereiste voldoet de (kennisgeving van) de beslissing echter niet. Deze miskent immers dat volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad ook rechtmatig optreden van de politie kan leiden tot een verplichting tot vergoeding van de daardoor ontstane schade. Dit is zelfs uitgangspunt in situaties waarin niet-verdachten, zoals in deze zaak verzoekers, schade aan bezittingen oplopen door strafvorderlijk optreden van de politie

(zie Achtergrond, onder 4.). Op deze hoofdregel zijn uitzonderingen mogelijk, die leiden tot vermindering of vervallen van de vergoedingsplicht. Het College van procureurs-generaal heeft zich daarover niet uitgelaten. Dat betekent dat de onderbouwing van de beslissing om geen vergoeding toe te kennen ondeugdelijk is.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

5. In het algemeen zou dit aanleiding geven om in dit rapport de aanbeveling te doen het afwijzende besluit te heroverwegen. In dit geval ziet de Nationale ombudsman daartoe toch geen grond.

In dit verband is van bijzonder belang of verzoekers wisten of hadden kunnen weten van de strafbare feiten die tot de aanhouding van hun zoon leidden, en of zij deze op enigerlei wijze hadden kunnen voorkomen.

Nu vast staat dat verzoekers zoon sinds 1993 vele malen met politie en justitie in aanraking is gekomen voor ernstige delicten, komt het voor risico van verzoekers dat schade is toegebracht aan hun woning bij de aanhouding van hun in die woning verblijvende zoon.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de officier van justitie te Rotterdam (het verlenen van toestemming voor de inzet van een AT) is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van het College van procureurs-generaal is gegrond ten aanzien van de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 8 september 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift met een klacht over een gedraging van de officier van justitie te Rotterdam en over een gedraging van het

College van procureurs-generaal.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de minister van Justitie (thans Veiligheid en Justitie) werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klachten te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werden verzoekers in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoekers deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van de minister van Veiligheid en Justitie gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 7 september 2009, met bijlagen.

Reactie van de minister van Justitie van 10 februari 2010, met bijlagen.

Reactie van de gemachtigde van verzoekers van 21 maart 2010.

Nadere reactie van de minister van Justitie van 20 augustus 2010.

Nadere reactie van de gemachtigde van verzoekers van 31 augustus 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Relevante passages uit de Circulaire Aanhoudings en Ondersteuningseenheden AOE's), in de versie geldig op 1 mei 2008

"1 Inleiding

Deze circulaire voorziet in een beleidsregel voor registratie van de inzet van aanhoudings- en ondersteuningseenheden (hierna: AOE's), alsmede in het niveau waarop de toestemming voor de inzet binnen het Openbaar Ministerie dient te worden verleend. Ook is aangegeven welke hoofdofficier van justitie bevoegd is toestemming te verlenen wanneer één of meer aanhoudingen dienen plaats te vinden in een ander arrondissement dan dat waar het onderzoek verricht wordt.

(...)

3 Doelstelling

De AOE's zijn ingesteld om bij aanhoudingen er voor te zorgen dat de veiligheid van de burger, de politieambtenaar en de verdachte niet in het geding komt. De inzet van een AOE is erop gericht om geweld te voorkomen of te beheersen. Door snel en vooral verrassend op te treden wordt bij de aanhouding het gevaar voor derden tot een minimum beperkt.

4 Juridisch kader voor de inzet

In artikel 8, eerste lid, van het Besluit beheer regionale politiekorpsen (hierna: Bbrp) is aangegeven dat een AOE uitsluitend tot taak heeft op te treden indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat levensbedreigende omstandigheden tegen de politie of anderen dreigen. Hetzelfde artikel bepaalt vervolgens welke werkzaamheden de eenheid ter uitvoering van zijn taak mag uitvoeren. Dat betreft het verrichten van planmatige aanhoudingen, het bewaken en beveiligen van politie-infiltranten, het assisteren bij het bewaken en beveiligen van het transport van getuigen, verdachten of gedetineerden, het assisteren bij het bewaken en beveiligen van objecten en andere werkzaamheden waarvoor toestemming is verkregen van de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de Minister van Justitie. Voor de uitoefening van deze werkzaamheden is een AOE geoefend in het gebruik van bijzondere technieken en tactieken en kan deze worden uitgerust met bijzondere bewapening.

Gelet op de situaties waarin wordt opgetreden en de wijze waarop een AOE opereert, zal veelal sprake zijn van een ernstige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer. De inzet kan dan ook worden beschouwd als het toepassen van een zwaar geweldmiddel, waarvoor toestemming van het bevoegd gezag nodig is conform artikel 6, eerste lid, van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar (hierna: de Ambtsinstructie).

5 Bevoegd gezag

De officier van justitie zal ingevolge artikel 13 van de Politiewet 1993 toestemming moeten geven als het gaat om werkzaamheden die overwegend op het vlak van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde liggen. Hierbij kan worden gedacht aan de volgende - in

artikel 8, eerste lid, onder a, b en c, van het Bbrp genoemde - werkzaamheden: het verrichten van planmatige aanhoudingen, het bewaken en beveiligen van politie-infiltranten en het assisteren bij het bewaken en beveiligen van het transport van getuigen, verdachten of gedetineerden.

(...)

7 Verlenen van toestemming tot inzet van een AOE

Inzet van een AOE zal - gelet op de aard en ernst van het middel - in de regel plaatsvinden ten behoeve van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde.

Aangezien de toestemming tot inzet van een AOE een zwaarwegende beslissing is, die verstreckende gevolgen kan hebben, dient in beginsel de hoofdofficier van justitie, onder wiens gezag het opsporingsonderzoek plaatsvindt deze toestemming te verlenen. De hoofdofficier van justitie draagt zorg voor vervanging voor het geval dat hij zelf niet in staat is op een verzoek tot inzet te beslissen. Hij kan daartoe de plaatsvervangend of fungerend hoofdofficier van justitie aanwijzen of een officier van justitie in de rang van officier eerste klasse van zijn parket. Wie de toestemming heeft verleend, zal tot uitdrukking dienen te komen in de registratie die door het parket wordt gevoerd.

(...)"

2. Wet wapens en munitie (Wwm)

2a. Artikel 45, eerste lid, voor zover hier van belang;

"1 .Met het toezicht op de naleving van het bij en krachtens deze wet bepaalde zijn belast:

(...) de bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren; ..."

2b. Artikel 49

"De bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren kunnen te allen tijde op plaatsen waar zij redelijkerwijs kunnen vermoeden dat wapens of munitie aanwezig zijn, ter inbeslagneming doorzoeking doen."

2c. Artikel 2

"Wapens in de zin van deze wet zijn de hieronder vermelde of overeenkomstig dit artikellid aangewezen voorwerpen, onderverdeeld in de volgende categorieën.

Categorie I (...)

Categorie II (...) vuurwapens (...)

Categorie III (...) vuurwapens (...) voor zover zij niet vallen onder categorie II sub 2°, 3° of 6° (...)

Categorie IV(...)"

2d. Artikel 26, eerste lid

"1. Het is verboden een wapen of munitie van de categorieën II en III voorhanden te hebben."

3. Artikel 27 Sv luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een 'ernstig' vermoeden, maar eist wèl dat het vermoeden van schuld (het 'gedaan hebben') moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten 'redelijk' dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

4. Schadevergoeding bij rechtmatig overheidsoptreden

Hoge Raad 17 september 2004, nr C03/068HR, LJN: AO7887, NJ 2005, 392:

"Essentie

Strafvorderlijk optreden (huiszoeking) dat een ander dan de verdachte treft; aansprakelijkheid Staat?; égalité-beginsel. Art. 6:101 BW.

Ook indien een overheidshandeling op zichzelf niet als onrechtmatig kan worden aangemerkt, is de overheid op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk voor de onevenredig nadelige gevolgen van zodanige handeling, dat wil zeggen de gevolgen die buiten het normale maatschappelijk risico of het normale bedrijfsrisico vallen en die op een bepaalde groep burgers of instellingen drukken. De vraag of in een bepaald geval de gevolgen buiten het normale maatschappelijk risico of het normale bedrijfsrisico vallen, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Van belang kan hierbij onder meer zijn de aard van de overheidshandeling en het gewicht van het daarmee gediende belang alsmede in hoeverre die handeling en de gevolgen daarvan voorzienbaar zijn voor de derde die als gevolg daarvan schade lijdt, en anderzijds de aard en de omvang van de toegebrachte schade. Voorzover het gaat om

strafvorderlijk optreden waarvan de gevolgen een ander dan de verdachte treffen kan als uitgangspunt worden gehanteerd dat in het algemeen enig ongemak of gering tijdverlies niet als onevenredig kan worden aangemerkt, maar dat dit niet zonder meer zal kunnen worden gezegd indien zaken van die ander als gevolg van dit optreden worden beschadigd. De overheid is dan ook in beginsel gehouden de schade die bij een huiszoeking in de woning van een ander dan de verdachte wordt toegebracht aan zaken van die ander, op grond van onrechtmatige daad te vergoeden. Bij bevestigende beantwoording van de vraag of de overheid op deze grond aansprakelijk is, kan vervolgens de vraag rijzen of de op de overheid rustende vergoedingsplicht op de voet van art. 6:101 BW moet worden verminderd of geheel moet vervallen omdat de schade mede een gevolg is van een omstandigheid die aan de benadeelde kan worden toegerekend."